

PARAULES DE VIDA

«Jo soc el camí de la veritat per a la vida»

El capítol 6 del llibre Fets dels Apòstols evoca un canvi profund dins el creixement de l'Església primera: els nous adherits a Jesucrist també són anomenats *deixebles*, igual com els qui havien seguit el Jesús històric ja des de Galilea i fins a Pentecosta.

Ara veiem *deixebles de llengua grega* en relació difícil amb els *deixebles nadius de llengua aramea*. L'augment dels membres de la Comunitat, amb tensions internes entre els grups, provoca la necessària intervenció dels Dotze que fonamenten la seva decisió en un criteri d'escala de valors: *No estaria bé que nosaltres, els Dotze, deixéssim la predicació de la Paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda entre els pobres*.

La missió d'autoritat dels Dotze és un servei a la unitat de la Comunitat.

Tots escolten la veu autoritzada dels Dotze que s'ocuparan de la pregària i del Ministeri de la Paraula; i tots són convocats a buscar entre ells mateixos uns candidats aptes per al nou servei eclesial: *Busqueu set homes de confiança amb qualitats que els facin de fiar, plens de l'Esperit Sant i de seny*.

Ni Esperit Sant sense seny ni seny sense Esperit Sant.

Llavors els Apòstols, després de pregar, els imposaren les mans com a signe del do de l'Esperit i de comunió eclesial. Tot un model d'actuació per a solucionar problemes intraeclesials.

La segona part de l'evangeli de Joan (cp. 13-21), abans del relat de la Passió i Resurrecció (cp. 18-21), presenta discursos de comiat on Jesús s'adreça quasi en exclusiva als seus més íntims, resumint en forma de testament el missatge evangèlic.

En un primer monòleg (13,33-14,31) Jesús anuncia la seva partença de retorn al Pare amb la seva nova forma de presència en el món.

Que els vostres cors s'asserenin: la commoció dels deixebles ve motivada per l'anunciada separació del Mestre que els ha vingut educant des de Galilea i també pel trasbals davant la incertesa sobre la nova presència o absència del Mestre.

Davant aquesta incertesa, com assolir la serenor dels cors?

Confieu en Déu, confieu també en mi: aquests dos imperatius assenyalen el camí. El verb «con-

fiar» expressa ben fidelment el sentit original del «creure» hebreu, que el vocabulari litúrgic cristià conserva de la paraula «Amén» indicant en qui em recolzo per creure-hi.

De fet, els cristians creiem les veritats de la nostra fe perquè creiem, confiem i ens recolzem en Jesucrist. Creient en Ell, creiem el seu missatge.

La confiança és virtut relacional, fonamentada en una relació interpersonal que cal conrear per mantenir-la i millorar-la. La relació creient de confiança en Jesucrist és fruit de la cordial pregària, guiada per la lectura orant de la Paraula de Déu i, a la vegada, de l'experiència joiosa de viure

una fe dinàmica, una caritat esforçada i una esperança constant (1Te 1,3).

Afirmant solemnement que «Jo soc el camí, la veritat i la vida», ens està dient Jesús quin és el camí que ens cal recórrer, quina és la veritat que hem d'aprendre i quina és la vida que hem de viure.

Camí, veritat i vida són tres substantius que indiquen la triple funció específica de Jesús com a mediador (*camí*), com a revelador (*veritat*) i com a salvador (*vida*).

Perquè, efectivament, Jesús és la Revelació del Pare a qui *ningú no ha vist mai*, però que *el Fill Unigènit de Déu, fet carn d'home, ens l'ha donat a conèixer (Jn 1,14.18)*.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Per un creixement harmònic en la fe

En una recent trobada de professors cristians, després de reflexionar sobre l'entorn social que envolta l'escola i, també, sobre l'entorn socioreligiós que l'afecta, s'abordà la possibilitat de treballar un itinerari de creixement en la fe dels infants i joves. S'apuntà que perquè sigui harmònic, ha de contemplar tres aspectes treballats alhora i amb una forta cohesió entre ells, des de la infantesa: la formació, la vivència i la celebració.

Si no es treballen conjuntament i posem l'accent en la formació, en la instrucció, podem convertir el cristianisme en una filosofia, una moral, lluny de la seva realitat, una fe. Si només

es treballen els aspectes vivencials externs (voluntariats, serveis assistencials diversos...) centrant-nos com a finalitat en el compromís i l'acció, podem abocar a un activisme, especialment entre els joves, que amb el temps quedi desproveït de base, de fonament espiritual i, fàcilment, de sentit. Si només es treballen els aspectes vivencials interiors —reflexió, pregària, meditació...— es pot caure en un espiritualisme desencarnat i desarrelat, una fe sense obres. Si la celebració només és trobada i festa, s'allunyarà de la dimensió comunitària eclesial, de la sacramental i de l'acció de la gràcia.

És determinant, doncs, que aquests tres aspectes es treballin harmònicament conjuntats, amb la pretensió de facilitar l'experiència religiosa personal. Superar els aspectes negatius de les realitats viscudes i caminar cap a una autonomia que, al laïcisme ambiental s'hi contraposi l'espiritualitat que neix de la pregària. Una espiritualitat que es fa present i que s'arrela en el món perquè ajuda a superar el caminar sol, a través del mestratge de l'adult que l'acompanya i de la comunitat que acull i ajuda a celebrar la fe.

Una espiritualitat que fa sortir de l'individualisme, en ocasions aclaparador, gràcies a la crida d'Aquell que és Amor

i que proposa estimar els altres mitjançant un servei generós, compromès i desinteressat a favor, especialment, dels qui més ho necessiten. Estem parlant d'un procés que comença a la infantesa, es completarà en gran manera a la joventut, però que caldrà treballar tota la vida. Els fonaments que es posin els primers anys seran la base que sustentaran el procés.

«Vosaltres teniu de tot en abundància: fe, paraules, coneixement, sol·licitud plena i l'amor que de nosaltres heu rebut. Tingueu també ara una generositat abundosa» (2Co 8,7).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

«Yo soy el camino de la verdad para la vida»

El capítulo 6 del libro Hechos de los Apóstoles evoca un cambio profundo dentro del crecimiento de la Iglesia primera: los nuevos adheridos a Jesucristo también son llamados *discípulos*, igual que los que habían seguido al Jesús histórico ya desde Galilea hasta Pentecostés.

Ahora vemos *discípulos de lengua griega* en relación dificultosa con los *discípulos nativos de lengua hebrea*. El aumento de los miembros de la Comunidad, con tensiones internas entre los grupos, provoca la necesaria intervención de los Doce que fundamentan su decisión en un criterio de escala de valores: *No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas*.

La misión de autoridad de los Doce es un servicio a la unidad de la Comunidad.

Todos escuchan la voz autorizada de los Doce que se dedicarán a la oración y al servicio de la palabra; y todos son convocados a buscar de entre ellos mismos a unos candidatos aptos por el nuevo servicio eclesial: Escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría.

Ni Espíritu Santo sin cordura ni cordura sin Espíritu Santo.

Entonces *los Apóstoles, les impusieron las manos orando*, como signo del don del Espíritu y de comunión eclesial. Todo un modelo de actuación para solucionar problemas intraeclesiales.

La segunda parte del evangelio de Juan (cp. 13-21), antes del relato de la Pasión y Resurrección (cp. 18-21), presenta discursos de despedida donde Jesús se dirige casi en exclusiva a sus más íntimos, resumiendo en forma de testamento el mensaje evangélico.

En un primer monólogo (13,33-14,31) Jesús anuncia su partida de regreso al Padre con su nueva forma de presencia en el mundo.

Que no se turbe vuestro corazón: la conmoción de los discípulos viene motivada por la anunciada separación del Maestro que los ha venido educando desde Galilea y también por el trasiego ante la incertidumbre sobre la nueva presencia o ausencia del Maestro.

Ante esta incertidumbre, ¿cómo lograr la serenidad de los corazones?

Creed en Dios y creed también en mí: estos dos imperativos señalan el camino. El verbo «confiar» expresa bien fielmente el sentido original del «creer» hebreo, que el vocabulario litúrgico cristiano conserva de la palabra «Amén» indicando en quien me apoyo para creer.

De hecho, los cristianos creemos las verdades de nuestra fe porque creemos, confiamos y nos apoyamos en Jesucristo. Creyendo en Él, creemos en su mensaje.

La confianza es virtud relacional, fundamentada en una relación interpersonal que hay que cultivar para mantenerla y mejorarla. La relación creyente de confianza en Jesucristo es fruto de la cordial plegaria, guiada por la lectura orante de la Palabra de Dios y, a la vez, de la experiencia gozosa de vivir *una fe dinámica, una caridad esforzada y una esperanza constante* (1Te 1,3).

Afirmando solemnemente que *«Yo soy el camino y la verdad y la vida»*, nos está diciendo Jesús cuál es el camino que debemos recorrer, cuál es la verdad que tenemos que aprender y cuál es la vida que tenemos que vivir.

Camino, verdad y vida son tres sustantivos que indican la triple función específica de Jesús como mediador (*camino*), como revelador (*verdad*) y como salvador (*vida*).

Porque, efectivamente, Jesús es la Revelación del Padre a quien *nadie ha visto jamás* pero que *Dios unigénito, hecho carne de hombre, nos lo ha dado a conocer* (Jn 1,14.18).

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

24 Hores davant el Senyor

posava enguany era: «Senyor tingues compassió de nosaltres». Aquest temps de conversió és propici per demanar la compassió i la misericòrdia del Senyor en la nostra vida, Ell ens estima i ens vol sanar de totes les ferides que molts cops alberguem al nostre cor.

El divendres a la nit, a les 22 h, totes les parròquies de l'Arxipresat vam tenir una vetlla de pregària tots junts davant el Senyor, una experiència bonica que ens va ajudar també a trobar-nos, compartir i pregar tots junts.

Moltes van ser les persones que al llarg d'aquestes 24 hores van passar per estar una estona davant el Senyor, obrint-li el cor i presentant-li les seves pregàries.

Mn. Joan Guerola

Un any més, a la Parròquia de Sant Miquel de la Cava, Deltobre, vam acollir les 24 h de pregària davant el Senyor, dins d'aquest temps quaresmal. El lema que el sant Pare ens pro-

Concert gòspel a la Parròquia Sant Miquel

El dissabte 25 de març vam poder disfrutar a la parròquia d'un concert de 160 veus gòspel. El cor Little Light Gospel Choir ens va fer disfrutar de més d'una hora de música acompanyada de reflexió. És un grup que fa quatre anys ja ens va visitar i que vam acollir a les cases de famílies de la parròquia. Aquella nit, per desgràcia, una de les famílies acollidores que tenia a onze components del grup, va perdre un fill jove en un accident de tràfic. Un dels moments més emotius del concert va ser el cant, pregària que van oferir per recordar en Joan i en reconeixement a la seva família.

Impressiona escoltar tantes veus juntes cantant i gaudint del que fan i, a la vegada, comunicant.

Esperem que un altre any ens puguin tornar a visitar.

Mn. Joan Guerola

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «El dia del nostre comiat, la sorpresa serà alegre si ara ens deixem sorprendre per la presència de Déu que ens espera entre els pobres i els ferits del món» (2 de novembre).

@Pontifex_es: «No deixem evaporar la possibilitat de la trobada entre civilitzacions, religions i cultures, no permetem que s'assequin les arrels de l'humà! Treballem junts, treballem per tots, per l'esperança!» (3 de novembre).

@Pontifex_es: «L'home religiós, l'home de pau, s'oposa a la carrera armamen-

tística, al negoci de la guerra, al mercat de la mort. No dona suport a "aliances contra algú", sinó camins de trobada amb tots: segueix la senda de la fraternitat, el diàleg i la pau» (4 de novembre).

@Pontifex_es: «Els cristians no podem donar veritable testimoni del Déu de l'amor si no estem units entre nosaltres com Ell vol; i no podem estar units sense obrir-nos al testimoni, en nom de l'Esperit que vol arribar a tots» (4 de novembre).

Jornada Diocesana de Càritas Diocesana de Tortosa

Càritas Diocesana de Tortosa va celebrar la seva Jornada Diocesana, el dissabte 25 de març, on el delegat episcopal de la Confederación de Càritas Española, Mn. Vicente Martín, va exposar els nous camins que s'obren per a Càritas tot just acabats de celebrar els 75 anys de la seva fundació.

Vicente Martín en la seva intervenció reflexionà sobre el paper de Càritas en la nostra societat, «**compromesos amb el desenvolupament dels més necessitats**». També en la seva exposició tingué un record pel paper de Càritas en les situacions d'emergències a nivell internacional.

«**Càritas té un somni social i cultural: un nou model social i cultural més humà i incloent. El nostre també és un somni eclesial: una Església pobra i dels pobres. I, finalment, el nostre somni és ecològic: una ecologia integral que cuida de les persones i de la casa comuna**». En aquest sentit posà de manifest els **Nous Camins per a Càritas**.

Per tant, en aquests primers mesos de l'any, i una vegada acabada l'etapa de commemoració dels 75 anys de treball, la **Càritas** que volem **s'encamina cap a un nou model més humà i més just, cap a un nou model social i cultural**. En definitiva, **un model més incloent**. «**Una Càritas per descobrir possibilitats, no només necessitats**.»

A la jornada van assistir-hi prop de 150 responsables i voluntaris d'equips parroquials i interparroquials de Càritas, així com una dotzena de preveres de la nostra diòcesi.

L'acte comptà amb la presència del director de Càritas Diocesana de Tortosa, Dídac Rodríguez, i del delegat episcopal Mn. Carlos París, els quals mostraren el seu agraïment a Vicente Martín per la seva presència a l'acte i per les seves paraules, i també agraïren al gran nombre de responsables i voluntaris de Càritas la seva participació en els treballs de reflexió sobre la jornada.

Càritas Diocesana de Tortosa

AGENDA

► **Dissabte 13**, Deltebre, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / Sl: 113B / Jo 14,21-26]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Rosser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / Sl 144 / Jo 14,27-31a]. Tortosa (territori de la comunitat valenciana): Mare de Déu dels Desemparats. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, verge; santa Casilda, verge.

10. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / Sl 121 / Jo 15,1-8]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev. i dr. de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ Dijous [Fets 15,7-21 / Sl 95 / Jo 15,9-11]. Lleida: ■ Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prevere, trinitari basc.

12. □ Divendres [Fets 15,22-31 / Sl 56 / Jo 15,12-17]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats màrtirs a

Roma; sant Pançraç (s. III-IV), màrtir romà.

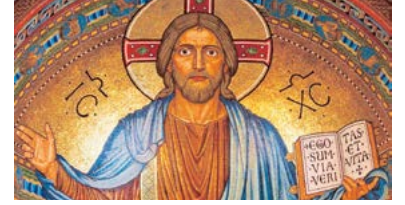
13. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / Sl 99 / Jo 15,18-21]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. de la Congregació del Sagrat Cor de Bétharam.

14. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 8,5-8.14-17 / Sl 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé, del diumenge VII: 1Pe 4,13-16) / Jo 14,15-21 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,1-11a)]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar.

Diumenge V de Pasqua (A)

COMENTARI

«Jo soc el camí, la veritat i la vida»

Pantocràtor de l'església de l'abadia Maria Laach (s. XII). Andernach (Alemanya)

La lectura d'aquest diumenge ens ajuda a aprofundir en el misteri de Jesús. Avui el Senyor afirma clarament la unió íntima entre el Pare i ell: *Qui em veu a mi, veu el Pare... Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres.* Hi ha una unió tan profunda entre el Pare i Jesús, que les obres que fa Jesús són les obres del Pare. Per això pot afirmar que des d'ara ja coneixeu [el Pare] perquè m'heu conegut a mi. I ha començat dient que anava a preparar-vos una estada a casa del meu Pare. Allí on és ell, vol que hi siguem també els seus seguidors. Però com arribar a la casa del Pare? El mateix Jesús ens ho diu clarament: *Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.* La voluntat del Pare i de Jesús és que visquem amb ells eternament i per això Jesús ens diu que ell és la veritat i la vida. Només ell ens ofereix l'autèntica vida, només amb ell podem saber la veritat plena. Però al mateix temps tenim en Jesús el camí: si seguim Jesús trobarem la veritat, la vida, la casa del Pare i viurem eternament amb ells. A la primera lectura hem vist un problema important de la comunitat cristiana: hi ha queixes per la deficient distribució d'ajuda a algunes viudes de la comunitat. La resposta és exemplar: primer els apòstols accepten el problema, no el neguen. En segon lloc, busquen la resposta però impliquen a tota la comunitat: *Busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny.* I un cop la comunitat ha escollit els set (que en diem diaques) els apòstols accepten aquesta elecció sense cap veto. Adonem-nos que fins i tot per distribuir l'ajuda necessiten homes plens de l'Esperit Sant, perquè la comunitat ha de viure amarada d'aquest Esperit. Pau ens recorda que Jesús és la *pedra viva*, de gran valor. I nosaltres, diu, hem de *ser pedres vives que ofereixin víctimes espirituals acceptables a Déu per Jesucrist.* La nostra vida, moguda per l'Esperit ha de ser la millor oferta al Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusura: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas. Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra».

La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando. La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Síón una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores, porque yo me voy al Padre.»